

"เด็กรุ่นใหม่" ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด?

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ค. 2559

บทความพิเศษ

เจริญชัย ไชยไพฑูริย์วงศ์ มหาวิทยาลัยสยาม

ที่มา มติชนสุดสัปดาห์

ตั้งแต่ยุคกรีกโบราณมาจนกระทั่งปัจจุบัน
ผู้ใหญ่ก็มักจะบ่นว่าเด็กรุ่นใหม่เป็นพวกรักสบายและหมกมุ่นในเรื่องของตัวเองเท่านั้น

แต่แล้วโลกก็ยังดำรงอยู่มาได้
เมื่อเด็กพวกนั้นเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่และเริ่มปกครองสังคมแทนคนรุ่นเก่า
นั่นเพราะพวกเขาได้ถูกขัดเกลาโดยความจริงที่โหดร้ายของโลกใบนี้
ให้กลายเป็นคนที่รับผิดชอบและอดทนยิ่งขึ้นเพื่อความอยู่รอดของตนเอง

หากทว่า นับจากการเกิดขึ้นของอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ ทุกสิ่งก็อาจไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ธรรมชาติของเด็กและวัยรุ่นแทบทุกคนก็คือ การมีความใฝ่ฝันและทะยานอยากในเรื่องที่ไม่สมจริง

อย่างไรก็ตาม ในโลกยุคก่อนอินเทอร์เน็ตที่ข้อมูลข่าวสารยังไม่แพร่สะพัดไปทั่วนั้น
ความอยากได้ขนมและของเล่นของเด็กๆ ทั้งหลาย ก็จะถูกบั่นทอนกำลังลงได้พอสมควร จากการที่เห็นเพื่อนๆ
ของตนเอง ก็ไม่ได้มีวัตถุสิ่งของที่เหนือกว่าเท่าไรนัก

เมื่อผิดหวังนานวันเข้าก็จะกลายเป็นความเคยชินและยอมรับสภาพไปในที่สุด

แน่นอนว่า ย่อมมีเพื่อนที่รวยกว่าซึ่งมีของเล่นชิ้นใหม่ๆ มาอวดเด็กคนอื่นได้อย่างสม่ำเสมอ
แต่นั้นก็เป็นเพียงแคณคนส่วนน้อย ซึ่งสุดท้ายก็จะค่อยๆ ถูกลืมเลือนไป

ครั้นเมื่ออินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ได้ถือกำเนิดขึ้น ความอยากได้ทางวัตถุของเด็กๆ
จะไม่ถูกเปรียบเทียบกับเด็กคนอื่นที่อยู่รวมโรงเรียนเดียวกันเท่านั้น หากทว่า
พวกเขายังสามารถนำตนเองไปเปรียบเทียบกับเด็กทั้งหลายบนโลกใบนี้ได้

ลูกหลานมหาเศรษฐีที่อาจเป็นคนเพียงแค่ 1% บนโลกใบนี้ ก็สามารถกลายเป็น 30%
ในสายตาของเด็กที่อยากได้ของเล่นเช่นกัน เนื่องจากเด็กที่ไม่มีปัญญาซื้อของเล่นแพงๆ ได้นั้น
ก็ย่อมถูกตัดทิ้งไปจากกลุ่มตัวอย่างในหัวสมองของเด็กที่อยากได้ของเล่นนั้น จึงกลายเป็นว่า
มองไปทางใดก็เห็นแต่คนที่เขามีของเล่นดีๆ มากกว่าเรา โดยไม่ทันเฉลียวใจเลยว่า
นั่นเป็นเพียงคนกลุ่มน้อยในสังคมเท่านั้น

ที่เลวร้ายกว่า ก็คือ ความสามารถทางการตลาดของบริษัทในโลกยุคนี้ซึ่งเหนือชั้นกว่าในโลกยุคก่อน
อย่างไม่เห็นฝุ่น จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า "เด็กยุคใหม่"

ย่อมถูกกระตุ้นความอยากได้มากกว่าเด็กยุคก่อนนับสิบหรือร้อยเท่า

"ทำน้อยจะเอาเยอะ ไม่ทำเลยจะเอาหมด"

เป็นคำพูดของครูคนหนึ่งในโรงเรียนมัธยมของผมเมื่อหลายสิบปีก่อน

แต่กระนั้น มันก็ไม่อาจนำมาใช้กับคนรุ่นผมได้อย่างยั่งยืนนัก เพราะเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พวกเขาเหล่านั้นก็ได้ถูกความจริงที่โหดร้ายของชีวิตซัดเกล้าไปเรียบร้อยแล้ว

อย่างไรก็ตาม มันอาจจะเป็นสัญลักษณ์ที่ชัดเจนของเด็กรุ่นใหม่ปัจจุบันที่จะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคตข้างหน้า เพราะพวกเขาได้ถูกกล่อมเกลามาโดยอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์อย่างรุนแรงกว่าคนรุ่นผมนับสิบหรือร้อยเท่า

หากทว่า เราจะไปโทษเด็กรุ่นใหม่ทั้งหมดก็ไม่เป็นธรรมนัก เพราะพวกเขาเป็นเหยื่อหรือชะตากรรมของยุคสมัยมากกว่า

เมื่อขึ้นไปยังบริษัททั้งหลายซึ่งจัดกลยุทธ์ทางการตลาดมาใช้อย่างบ้าคลั่ง โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อเด็กและเยาวชนเหล่านั้น ก็อาจจะไม่ยุติธรรมเช่นกัน

เพราะหากบริษัทเหล่านี้ไม่สามารถทำยอดขายให้เติบโตขึ้นทุกปีแล้ว มันจะส่งผลให้เศรษฐกิจมีปัญหาแล้วก็จะลามไปถึงชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเราทุกคนที่อาจจะต้องโดนไล่ออกหรือ ลดเงินเดือน ซึ่งยอมไม่ใช่เรื่องที่น่าอภิรมย์นัก

การสั่งปิดอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ทั้งหลายไม่ให้เข้าถึงลูกหลานของเรา แม้จะเป็นการแก้ไขที่ต้นเหตุ แต่ก็ยังเป็นทางเลือกที่ไม่ฉลาดนัก

เพราะนั่นเท่ากับเป็นการขัดขวางความก้าวหน้าของโลกใบนี้

ทางออกที่ผมคิดว่าดีที่สุดก็คือ การคิดใหม่ทำใหม่ของผู้ประกอบการทั้งหลายนั่นเอง

ผู้ประกอบการควรจะเปลี่ยนทัศนคติใหม่ว่า "การให้เด็กทำงานพิเศษในช่วงปิดเทอม เป็นสิ่งที่มีคุณค่าและเหนือกว่าการส่งลูกไปเรียนกวดวิชา"

โดยผู้ประกอบการต้องมีวิสัยทัศน์ที่ไกลกว่าคะแนนสอบของเด็กให้ได้ เพราะการให้เด็กทำงานพิเศษจะเป็นวิธีเดียวในการทำให้พวกเขาได้รู้ซึ่งรสชาติความลำบากของชีวิตได้ตั้งแต่อยู่ในช่วงวัยรุ่น

การที่พวกเขาได้ตระหนักรู้ว่าเงินทองนั้นไม่ได้มาโดยง่าย ก็อาจจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้พวกเขาขยันเรียนหนังสือได้มากกว่าเดิมอีกด้วย เพราะพวกเขาขอมรู้ซึ่งจากประสบการณ์ของการทำงานพิเศษว่า หากพวกเขาเรียนไม่สำเร็จแล้ว บทสรุปสุดท้ายก็จะต้องมาทำงานที่เหนื่อยกาย แต่ได้ค่างานน้อยกว่าทั้งหลายนี้

ที่สำคัญก็คือ ทัศนคติของบริษัทในทุกวันนี้ก็ได้มีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างขนานใหญ่

หลายบริษัทเริ่มให้ความสนใจกับพลังไฟและความกระตือรือร้นในการทำงาน (Passion) มากกว่าคะแนนสวยหรูในใบปริญญาบัตร

เพราะพวกเขาล้วนซาบซึ้งดีว่า เบื้องหลังความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่นั้นล้วนมาจากหยาดเหงื่อและความทุ่มเทมากกว่าความฉลาดในหัวสมองที่ไม่ยอมลงมือทำ

ชีวิตที่เต็มไปด้วยความกระหายต้องการเงินเดือนสูงๆ ตั้งแต่เริ่มต้นทำงานในปีแรก ขณะที่ไม่ยอมทุ่มเทอะไรให้บริษัทเลย หากงานนั้นไม่ได้รางวัลตอบแทนที่มากพอ ก็ยอมไม่เป็นที่สปรารถนของนายจ้างหรือหัวหน้างานอย่างแน่นอน

และนั่นย่อมหมายถึงชีวิตการทำงานที่ไม่ราบรื่นของเด็กคนนั้น

แม้ว่าจะเรียนจบมาจากสถาบันการศึกษาชื่อดังก็ตาม

จงเริ่มเปลี่ยนชีวิตของเยาวชนไทยตั้งแต่ในวัยที่ยังพอตัดได้

เพราะหากไม่กระทำในวันนี้ ก็จะมีแรงงานสมองจากเวียดนามหรือประเทศที่ขยันขันแข็งอื่นๆ ในอาเซียน เขามาแย่งงานคนไทยไปอย่างหน้าตาเฉย

ยังไม่นับว่าเศรษฐกิจไทยที่ไม่มีนวัตกรรมมาหลายปีแล้ว ก็อาจจะถึงขั้นทรุดโทรมไปแบบถาวรไม่กลับ เพียงเพราะคนรุ่นใหม่ของไทยไม่มีความอดทนเพียงพอที่จะต่อสู้ในโลกทุนนิยมที่โหดร้ายนี้

ยังคงมีความหวังอยู่เสมอว่าประเทศไทยจะมีโอกาสแก้ตัวอีกสักครั้ง?

ที่มา [ประชาชาติธุรกิจออนไลน์ วันที่ 20 พ.ค. 2559 เวลา 14:28:58 น.](#)